

DER PRAKTISCHE
SCHÄDLINGSBEKÄMPFER
(mei 1996)

Resistentie van muizen en ratten

Dr. Hans-Joachim Pelz, BBA Instituut voor
nematologie en zoogdierkunde, Münster

Anticoagulant-resistance of house
mice and brown rats in the
North-western region of Germany is
reported.

Reeds tegen het einde van de jaren vijftig werd, na 10 jaar toepassingsduur van de oudste anti-coagulant warfarin, meerdere malen en voor de eerste keer in Schotland resistentie bij bruine ratten vastgesteld. Als reactie op de ontwikkeling van resistentie tegenover de oudere werkzame stoffen werden andere anti-coagulanten ontwikkeld, die zich niet alleen door een grotere werkzaamheid, maar in het algemeen ook door een hogere giftigheid onderscheiden. In Duitsland is resistentie bij bruine ratten tot nu toe slechts uit een begreemd gebied (ongeveer 8.000 vierkante kilometer) in Noordwest Duitsland bekend geworden. In het centrum van dit gebied zijn meer dan 90% van de individuen warfarinresistent, en ook de werkzame stof difenacum is er al aan onderhevig. Zwarte ratten en huismuizen zijn van nature minder gevoelig tegenover anti-coagulanten. Zij laten zich met de oudere werkzame stoffen warfarin en cumatetralyl ontoereikend bestrijden.

Daar waar tot nog toe geen resistentie-problemen bestaan wordt geadviseerd de werkzame stof regelmatig te wisselen. Men zou echter in geen geval een mengsel van werkzame stoffen of verschillende werkzame stoffen gelijktijdig moeten toepassen.

In het resistentie-gebied moet er op gelet worden, dat niet met werkzame stoffen wordt gewerkt, waarvan de deugdelijkheid wordt betwijfeld omdat ook dat de resistentieselectie zou bespoedigen. Bij het voorkomen van warfarinresistentie zou toepassing van difenacum of een krachtiger werkzame stof in aanmerking komen, bij het voorkomen van bromadiolon- of zelfs difenacumresistentie zou met brodifacum, flocumafen of difethialon moeten worden bestreden.

(vert. AB).